

י"ל ערב שבת פרשת בהעלותך

ח"י סיון

ה'תשע"ה

הי' תהא שנת המשיח עלינו!

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעורי' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר עבודה – ג'

מחזור ל"ד (גימטריא "גא"ל ישראל") || שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער"!
בעז"ה יום ה' פרשת נשא י' סיון ה'תשע"ה || הי' תהי' שנת המשיח עלינו

המשך (ח"ב) סיום הלכות מעשה הקרבנות והתחלת הלכות תמידין ומוספין

תחתונים יעלו לעליונים!

ג. והני"ל בנוסף למ"ש בגליון הקודם שביום זה, הי' סיון, היתה הדגשה מיוחדת שמשה רבינו "בנה מזבח והקריב עליו קרבן", כמו שאומרת הגמרא במסכת שבת בסוגיא דמתן תורה³, וכ"ק אד"ש מה"מ מאריך ומבאר בליקוטי שיחות⁴ איך למדה הגמרא שמשה רבינו בעצמו הקריב קרבן, כי הרי בפסוק הבא נאמר רק שנערי בני ישראל הקריבו את הקרבנות: ואד"ש מבאר באריכות שבנין המזבח והקרבנות שהיו בה' בסיון בערב מתן תורה, כהכנה ונתינת כח למתן תורה, והרי ענין מתן תורה הוא העליונים ירדו לתחתונים והתחתונים יעלו לעליונים [כמש"ע⁵: "ירד ה' על הר סיני", ואחרי מתן תורה נאמר בפרשת משפטים⁶ "ואל משה אמר עלה אל הוי", ואח"כ נאמר⁷ "עלה אלי ההרה", שמשה נציג התחתונים עולה ומרומם איתו את כל התחתונים]. ונתינת הכח לעליית העליונים היתה בערב מתן תורה כשמשה רבינו בנה את המזבח "תחת ההר", שלקח אבנים והעלה אותם ועשה מהם מזבח, וגם הקרבנות על המזבח הן העלאת התחתונים שלוקחים בהמה גשמית וחומרית ומעלים אותה קרבן לה', ולכן – אומר הרבי – למדה הגמרא שמשה רבינו עצמו הקריב קרבן, למרות שלא כתוב מפורש בפסוק כי נתינת הכח למתן תורה התחתונים יעלו לעליונים בודאי הי' ממש רבינו עצמו ע"י בנין המזבח והקרבנות הקרבן, ולא רק מנערי בני ישראל, שכמובן שכוחו של משה רבינו עצמו הרבה יותר מהותי ואיכותי.

ריבוי קרבנות הנשיאים

א. בהמשך למ"ש בגליון הקודם (מס' 394) הקשר של הלכות מעשה הקרבנות לזמן ה' בסיון – ערב חג השבועות, שהרי התחילו ההלכות בערב ה' סיון – ד' סיון, והמשיכו בימים שאחרי זה, בחג השבועות ובימי התשלומין – יש קשר בולט של הלכות אלו לפרשת נשא:

בפרשת נשא מדובר בריבוי פסוקים וריבוי פרטים ע"ד ריבוי הקרבנות של הנשיאים בימי חנוכת המשכן והמזבח (ולפ"ז קרבנות הסוטה וקרבנות הנזיר אם נטמא ובהשלמות הנזירות).

שהרי ההלכות הן מעשה הקרבנות שיש בהן את כל פרטי ההלכות של סוגי הקרבנות השונים, ובפרשת נשא מפורטים כל סוגי הקרבנות שהביאו הנשיאים: המנחות, הקטורת, העולות, החטאות והשלמים ומספרם. והתורה חוזרת על קרבנות אלו בכל יום מ"ב ימי חנוכת המזבח שבכל יום הקריב נשיא אחר, וחוזרת ומפרטת את מספר הקרבנות בכל יום למרות שהי' שוה כל הימים בכל הנשיאים [למרות שהתורה יכלה לומר שכל הנשיאים הקריבו כמו הנשיא הראשון].

וכפי שמפרש רש"י את המשמעות והרמזים בפרטי מספרי הקרבנות, והמדרשים אומרים מה הכוונה והתוכן המשמעות שמבטאים פרטי הקרבנות בכל אחד מהשבטים בקשר למאורעות שקרו לאותו השבט.

בנין המזבח והקרבנות ערב מתן תורה

ב. וענין פרטי הקרבנות שעל כך מדובר בפרטות בהלכות מעשה הקרבנות מתקשר במיוחד עם יום החמישי בסיון ערב מ"ב, ששם כתוב בפרשת משפטים אחר בנין המזבח ע"י משה: "וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות ויזבחו שלמים לה' פרים", היינו שהתורה מפרטת את פרטי הקרבנות ביום זה, שמות הקרבנות והבהמות, ויש דעות בגמרא מה היו העולות שהביאו אם פרים או כבשים וכן יש דעות בגמרא¹ אם עולות אלה שהקריבו לפני ואחרי מתן תורה היו עולות התמיד שהתחילו מהר סיני כמו שנאמר בפרשת התמיד שבפרשת פינחס²: "ועלת תמיד העשוי' בהר סיני", או שהיו קרבנות נדבה.

ומרומנתו על כל המעשים!

ד. והענין הני"ל מתקשר גם כן עם פרשת נשא, ששבועות תמיד בסמיכות לפרשת נשא, ששבת פרשת נשא הוא תמיד או לפני או השבת שאחרי חג השבועות;

פרשת במדבר לעולם קוראים קודם עצרת (כמ"ש בטור ובשולחן ערוך ובראשונים), וכמו שתבנו על זה בגליון הקודם הקשר למתן תורה. ופרשת נשא לפעמים קוראים לפני חג השבועות, ויש שנים שקוראים אחרי חג השבועות, וכ"ק אד"ש מה"מ מסביר את הקשר של נשא לחג השבועות: כי התורה מנשאת את

³ שבת פח, א.

⁴ לקו"ש חכ"ח שיחת ערב חג השבועות ע' 15.

⁵ יתרו יט, כ.

⁶ משפטים כד, א.

⁷ פסוק יב.

¹ חגיגה ו, ב.

² פינחס כח, ו.

היהודי הלומד וכמ"ש בפרקי אבות בפרק "קנין תורה" שלומדים בשבת שלפני חג השבועות על מעלות לימוד התורה והלומד⁸: "וימגדלות ומרוממותו על כל המעשים". אבל פרשת **בהעלותך** קורין לעולם אחרי שבועות כי התורה מעלית את העולם ואת היהודי הלומד "תחתונים יעלו לעליונים".

הקרבנות והעלאת העולם לה!

ה. ובקביעות שנה זו שבת פרשת במדבר קראו בערב חג השבועות, וחג השבועות ה' ביום הראשון דפרשת נשא. ומבאר אד"ש בשיחה הנ"ל את הקשר לפרשת **במדבר**: שמלבד שהמדבר הוא הכנה למתן תורה כמו שאומרת הגמרא⁹ על הפסוק בפרשת חוקת¹⁰ "**וממדבר מתנה**": "אם אדם משים עצמו כמדבר הזה שהוא הפקר לכל (או כמדבר שהכל דשין בו) אז נותנים לו התורה במתנה".

ומוסיף אד"ש בשיחה שהמעלה של **מדבר** היא לא רק ב'גברא' מצד האדם, אלא גם ב'**חפצא**' של התורה שהתורה היא כמדבר שהוא הפקר לכל וכל אחד יכול לזכות בו וגם תפקיד האדם ע"י התורה לקחת ה'מדבר' שהוא העולם השמים שלא ישב שם אדם (העליון) ומלא קליפות וס"א **לרומם** העולם ע"י התורה לדרגת **העליונים**, "לעשות לו ית' דירה בתחתונים".

וענין זה קשור לענין המזבח שמשם בנה מזבח והקריב קרבן שע"י נתן כח להעלאת התחתונים כנ"ל שלקחו אבנים מהמדבר והעלו אותם לדרגת מזבח וכן בהמה גשמית וחומרית לדרגת קרבן לה', שהוא התוכן של מתן תורה – הפיכת המדבר הרוחני למקום מושב לה' ולתורתו ודירה לו ית' [וכפי שכתבנו מתאים זה גם עם מה שסיימו בה' בסיון ה' **איסורי** מזבח, שזוהו **הקשר (איסור)** של יום זה לבניית המזבח].

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיום הלכות מעשה הקרבנות

א. בפרשת נשא ריבוי פרטי קרבנות הנשיאים.

ב. בה' בסיון – בנין המזבח ופרטי הקרבנות שהקריבו בני ישראל.

ג. הקרבנות משה – הכח למתן תורה.

ד. בנין המזבח מאבני המדבר והקרבנות הבהמות לקרבנות – תחתונים יעלו לעליונים.

ה. העלאת המדבר לתורה – בפרשת במדבר.

ו. פרשת נשא ובהעלותך בסמיכות למתן תורה – ומרוממותו על כל המעשים.

...

בעז"ה יום א' פרשת בהעלותך י"ג סיון

ה'תשע"ה – ה' תהי שנת המשיח עליין

סיום הלכות תמידין ומוספין והתחלת הלכות פסולי המוקדשין

קרבנות חג השבועות

א. את הלכות **תמידין ומוספין** סיימו למחרת י"ב סיון, היום האחרון לתשלומי הקרבנות **דחג השבועות**, וכפי שכ"ק אד"ש מה"מ מבאר את ענין התשלומין שהוא לא רק השלמת החסרון, אלא גם הבאת שלימות ועלי בכל עניני השבועות. וביום זה שלימות זו מגיעה לשיאה.

ודבר נפלא: ששיעור הרמב"ם ביום י"ב סיון הוא על דבר עניני **חג השבועות** וההכנות; שבפרק ז' מהלכות תמידין ומוספין (הפרק האמצעי והמרכזי של יום זה) לומדים על דבר הקרבנות העומר וקצירתו, ומאריך בכל הפרטים בזה, והרי הקרבנות העומר היא ההכנה לחג השבועות, שמיום הקרבנות העומר ספרו חמישים יום (ופרטי ודיני מצות ספירת העומר כתובים ברמב"ם בסוף פרק זה) וביום החמישים נקבע החג (כמ"ש הרמב"ם בפרק הבא פרק ח'). כמו שאחרי יציאת מצרים ספרו חמישים יום למתן תורה, כמ"ש¹²: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה", ובאי המדרשים כתוב שמרומנו במילה "**תעבדון**" בניין סופית – היינו שאחרי נ' יום יעבדו את האלקים על הר סיני, וימי הכנה אלו מזמן קצירת והקרבנות העומר, הם

⁸ אבות פי", סוף משנה א.

⁹ עירובין נד, א. נדרים נה, א.

¹⁰ חוקת כא, יח.

¹¹ יהושע ב, חי. ענין ברש"י שפירוש "תקות" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (וענין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹² שמות ג, יב.

הכנה למתן חדשה המיוחדת בחג השבועות "והקרבנות מנחה חדשה לה'" – שתי הלחם, שעל כך גם מדבר הרמב"ם בפרוטרוט, גם על חג השבועות וגם על הקרבן המיוחד – **שתי הלחם** והקרבנות הנלוים אליו, וקרבנות המוסף של יום זה ממש קשר ישיר לחג השבועות שלומדים ביום האחרון ובסיום של ימי התשלומין של חג השבועות.

וקרבן העומר בא מן **השעורים** כמבואר בחסידות שהמטרה היא לברר במשך שבעה שבועות את שבעת המדות של נפש הבהמית, והשעורים הם מאכל הבהמה.

ולומדים על כך בשבת פרשת **נשא** בה לומדים את פרשת **סוטה** שגם קרבנה הוא מן השעורים, כפי שאומרת הגמרא (ומובא בפרש"י עה"פ)¹³: "לפי שעשתה מעשה בהמה, לכך קרבנה מאכל בהמה" (שע"י כך מבררים ומתקנים הבהמיות), והסיום הוא למחרת שבת פרשת נשא המתברך מפרשת נשא.

תקיעת החצוצרות וכלי זמיר

ב. הקשר של הלכות תמידין ומוספין לפרשת **בהעלותך** הוא **בלט ומפורש**!:

בהלכות תמידין ומוספין מדובר על כך שבכל קרבנות הציבור גם התמידין וגם המוספין בסופן הביאו המנחות והנסכים, ובזמן ניסוך היין היו תוקעים ומריעים **בחצוצרות** של כסף (שעל כך מדובר בפרשת **בהעלותך**, והיו **מניפין הסודרין**, ואחר כך הלויים אמרו שירה).

וכמו שכתב הרמב"ם, וז"ל¹⁴: "כשהיו נותנין היין למנסך, היו שני הכהנים עומדין על שולחן החלבים ושתי חצוצרות בידם. והסגן עומד על קרן המזבח והסודרין בידו ותקעו והריעו ותקעו, ובאו ועמדו אצל זה הממונה אצל הצלצל, אחד מימינו ואחד משמאלו: שהה המנסך לנסך, מניף הסגן בסודרין. הקיש זה בצלצל, ותקעו אלו בחצוצרות, ודיברו הלויים בשיר וכו': אין אומרים שירה אלא על **עולות הציבור** וזבחי **שלמים** האמורים בתורה. אבל עולות נדבה וכו' אין אומרים שירה עליהם וכו': השיר שהיו הלויים אומרים: ביום הראשון היו אומרים לה' הארץ ומלואה¹⁵. בשני היו אומרים וכו'".

ועל דבר החצוצרות ועשייתם והפעולות בהן נאמר בפרשתנו בהעלותך¹⁶: "עשה לך שתי חצוצרות כסף מקשה תעשה וגו'", וכתוב שם שהחצוצרות שימשו "למקרא העדה ולמוסע את המחנות", ואח"כ נאמר¹⁷, שכשהיה מלחמה יריעו בחצוצרות ונזכרתם לפני ה' אלקיכם ונושעתם מאויביכם, ואח"כ נאמר: "וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם ותקעתם בחצוצרות על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם, והיו לכם לזיכרון לפני אלקיכם, אני ה' אלקיכם".

שפסוק זה הוא המקור ברמב"ם לתקיעת והרעת החצוצרות על הקרבנות כמ"ש הרמב"ם לעיל בהלכות כלי המקדש (פרק ג' הלכה ה') וז"ל: "וימי המועדות כולם ובראשי חודשים היו הכהנים תוקעים בחצוצרות בשעת הקרבן והלויים אומרים שירה שנאמר (בפסוק מפרשתנו בהעלותך י', י'): "וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם ותקעתם בחצוצרות וכו'". ז.א. שהמקור להלכה שלנו בהלכות תמידין ומוספין בתקיעת החצוצרות בשעת הקרבן ומפרשתנו בהעלותך.

וביום שמחתכם – אלו התמידין!

ד. וענין זה מתאים גם עם שם ההלכות שקורא הרמב"ם "תמידין ומוספין", שמוספין הם כל הקרבנות המיוחדים לשבתות וימים טובים וראשי חודשים כלשון הכתוב כאן "וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם ותקעתם בחצוצרות", שא' המדרשים אומר: "וביום שמחתכם אלו **השבתות**".

ובפסוק זה כלול גם ענין קרבנות **התמידין** של הציבור, כי יש דעה במדרש הספרי: "וביום שמחתכם – אלו **התמידין**", היינו שענין החצוצרות והשירה צריך להקיף את כל רבדי ושטחי חיי האדם גם הקבועים וגם העבודות הזמניות והמוספין שבשבתות ובמועדים.

שלמות השמחה!

ה. ומעניין, כי ענין זה כתוב בפסוק בפרק י' פסוק י', שענין היו"ד – 10 מורה על ענין השלימות. כי ענין השמחה נותנת ומוסיפה שלימות בקיום התורה והמצוות ובכל עבודת ה', ומתאים שלומדים הלכה זו ברמב"ם ב"ב סיון שהוא יום סיום ימי

¹³ סוטה יד, א. ובמדרשים עה"פ.

¹⁴ הלכות תמידין ומוספין, ה"ו-ח-ט.

¹⁵ תהלים כד.

¹⁶ בהעלותך י, ב.

¹⁷ פסוק ט.

בעז"ה מוצי"ק פרשת בהעלותך י"ט סיון
ה'תשע"ה – ה' תהי שנת המשיח עליון
סיום הלכות פסולי המוקדשין והתחלת הלכות עבודת יום הכיפורים
פיסול וצורת הקודש!

א. כשלמדנו במחזורים הקודמים את הלכות פסולי המוקדשין שאלנו, למה כל הלכות אלו נקראות פסולי המוקדשין, הרי מודבר כאן גם על הקרבנות הכשרים למקדש ולמזבח, וגם על הפסולין ולמה כולם נקראות פסולי המוקדשין?!

ואמרנו לבאר ע"ד ה"צחות" [כמו שביארנו לעיל בשם ההלכות "איסורי מזבח" ע"ד הצחות שהכוונה גם לאותן הקרבנות הטובים והמובחרים והקשורים למזבח איסור – מלשון קשור], ע"ד בענינו "פסולי" גם מלשון פיסול וצורה;

כי הרי המילה פסול ופסולת באה כתוצאה מפיסול; שע"י הפיסול בזהב או באבנים טובות, נופלת פסולת, שזהו מה שנאמר למשה וכתוב על הפסוק בפי' כי תשא על הלוחות "פסל לך" ואומרים חז"ל ומובא ברש"י "הפסולת תהא שלך", היינו שהפסולת באה מהפיסול. וע"ז נפרש פסולי המוקדשין, היינו מלשון פיסול המוקדשין, שופסלים בחומר ובגשמיות את צורת המוקדשין שמתאחדת איתו גם בגופו ובגשמיות שלו.

וזהו הקשר לפרשת בהעלותך, כפי שכתבנו לעיל בסיום הקודם על הלכות תמידין ומוספין, שבהעלותך מסמל את ההתאחדות והעלי' ושלחבת הקודש הרוחנית שהיהודי מתאחד עם זה ועולה איתה, וכמו שכתוב כאן "מקשה אחת" – שנעשה חתיכה אחת ורוחנית ומנורה של קודש.

"תקות' חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות פסולי המוקדשין

א. פסולי – מל' פיסול וצורת הקודש, שזהו "שלהבת העולה מאלי" ו"מקשה אחת".

...

קיצור הקשר של סיום הלכות עבודת יום הכיפורים והתחלת הלכות מעילה

ביום ב' פרשת שלח

סלחתי כדברך – כפרה על חטא המרגלים

ענין עבודת יום הכיפורים היא הכפרה לעם ישראל על החטא הכללי הגדול במעשה העגל, ענין העבודה זרה – העבודה זרה ליהודים, שזהו בפנימיות כל חטא, וביום הכיפורים אומר ה' סלחתי כדברך (רש"י פי' כי תשא).

אבל בפועל נאמר סלחתי כדברך לא על הכפרה על מעשה העגל ביום הכיפורים, אלא הקשר על הכפרה בט' באב על חטא המרגלים, כמ"ש בפי' שלח "ויאמר ה' סלחתי כדברך" והביאור בזה בעז"ה בגליון הבא.

...

הנפת הדגלים בבית המוקדש!

בהלכה הנ"ל אומר הרמב"ם שבזמן ניסוך היין והתקיעה בחצוצרות היו "מניפין בסודרין" – לאות לומר את השירה ולגן בחצוצרות ובכלים ולא להפסיק, ובפשטות נראה שהסודרין הן חתיכות בד לסימן, אבל לפי פירוש המשניות של הרמב"ם על המשנה במסכת תמיד שכתוב דין זה פירוש סודרין אומר הרמב"ם שאלו דגלים! היינו שעל כל קרבן ציבור בביהמ"ק בין תמידין ובין מוספין ה" הנפת דגלים! לאות להמשיך השמחה ולא להפסיק!

וזהו אסמכתא לנהוג היום בבית משיח 770 שאחרי כל תפילה יש שמחה וריקודים עם כלי זמר והנפת דגלים להגברת האמונה והשמחה, שהרי התפילות במקום הקרבנות, התמידין והמוספין, וכמו אז ה" שמחה גדולה בעת ניסוך היין (שאחרי הקרבן) ע"ז בסיום התפילות שהן כקרבנות הציבור עושין שמחה וריקודים יחד עם הנפת הדגלים!

וזהו ההתלהבות של הצעירים בשמחה וריקודים "שמחה בטהרתה" לקבלת פני משיח, שעל המבוגרים לקבל וללמוד מהם ההתלהבות הגדולה שהרבי כ"כ דוחף ועל כך אומר "ניסו ותוכחו"!! שזה מביא את המשיח מ"ד ממ"ש!

ואמנם למבוגרים "קשה" התלהבות זו שלא רגילים לה, אבל ע"פ דברי כ"ק אד"ש מה"מ להתבונן ולראות שהגאולה באה מיד עם המשיח, זה דוחף את השמחה שזהו מה שאומרים בברכה אחריתא של ברכות הנישואין "אשר ברא ששון ושמחה וכו' מהרה ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה וכו' קול

התשלומין של חג השבועות, וכפי ש"כ אד"ש מה"מ אומר שתשלומין משמעותו לא רק כפשוטו השלמות החסר אלא גם מלשון שלימות שמוסיפים שלימות ועלי' מיוחדת בכל עבודת ה' ע"י השמחה בשלימותה. כי הקרבת הקרבנות מורה על כללות עבודת ה' וכשמוסיפים לזה ועושים זאת בשמחה, בשירה ובכלי זמר, בחצוצרות ובצלצל וכ"מ מוסיפים בזה שלימות ועלי' [ועיין במסגרת בסוף הגליון מה שכתוב בעז"ה].

שלמי עצרת

ו. ויש עוד קשר בענין זה לחג השבועות שלהלן בהלכה ה' כתב הרמב"ם: "אין אומרים שירה אלא על עולות הציבור וזבחי שלמיהם האמורים בתורה", שזהו בהמשך למה שכתב הרמב"ם לעיל בהלכות כלי המקדש (פי"ג ה"ב) וז"ל: "ומתי אומר שירה? על כל עולות הציבור החובה ועל שלמי עצרת בעת ניסוך היין וכו'", היינו שאמירת שירה של הלויים היא בזמן ניסוך היין של עולות החובה של התמידין והמוספין ומ"ש בפרשת בהעלותך גם "זבחי שלמיכם" הכוונה על קרבנות השלמים של חובת הציבור, שהן שלמי עצרת. כי שאר קרבנות חובת הציבור, ונכללים במ"ש על עולותיכם. ועל זבחי שלמיכם מוסב על שלמי התודה שהיו בחג השבועות בעצרת. אי"כ יש כאן קשר מפורש לחג השבועות.

קביעות והוספה!

ז. ובקשר לענין התמידין והמוספין אומר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחות שזהו ענין עקרוני ויסודי בעבודת ה'; שכל הענינים בעבודת ה' יהיו באופן של "תמידין ומוספין"!!

"תמידין" היינו הקביעות והעקביות בעבודת ה', וה"מוספין" היינו ההוספות וההתקדמות וההידורים בכל עניני הקרבנות – הקירוב לה' בעלי', שזהו גם ההתנהגות לפני משורת הדין והוספה בהידורי מצוה, ועלי' מחיל אל חיל!

וע"ז אומר כ"ק אד"ש מה"מ במשמעות והוראה בעבודת ה' משמות הפרשיות "נצבים וילך": נצבים – הם הענינים הקבועים בעבודת ה' שבהם אין שינויים, אלא צריכים לעמוד בתוקף ובמסירות נפש בל ישונה! ו"וילך" – ההליכה וההוספות בהידורי מצוה וחיות בעבודת ה'.

וה"וילך" מוסיף חיות בעבודת הנצבים, וה"נצבים" מוסיף תוקף בעבודת ה"וילך"; שזהו השילוב והחיבור שלהם. וכן על דרך זה בעבודת התמידין והמוספין, כי צריך תמיד להוסיף חיות ותוקף גם בתמידין וגם במוספין.

ובפרט בעבודת השירה והשמחה שהוא ענין עיקרי בעבודת ה', שצריך להיות קביעות, תוקף והוספה ועלי' בזה מחיל אל חיל! שע"י השמחה ביתר שאת וביתר עז! בעבודת ה' נזכה ל"ותחזינה עינינו"!! לראות את בנין בית המקדש והשראת השכינה בביאת מלך המשיח בגאולה מ"ד ממ"ש נאו!

שלהבת העולה מאלי – התאחדות בשמחה!

ח. ושמחה זו באופן של תמידין ומוספין מתקשרת עם כך שלומדים על זאת בפרשת "בהעלותך" שעל כך אומר רש"י: "שתהא שלהבת עולה מאלי", היינו שמתאחד עם הענין, מתעלה ומתלהב ומשתלהב כשלהבת העולה מאלי, שזהו גם ענין "מקשה אחת", שהיהודי נעשה "מקשה" ומאוחד עם התורה והמקדש בלי שום ענינים חריגים – "זהב טהור"!! ובענינו הוא מתאחד עם השמחה וההוספה לקבלת פני משיח, מ"ד ממ"ש נאו!

"תקות' חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות תמידין ומוספין

- א. ב"ב סיון לומדים על מוספי וקרבנות חג השבועות.
- ב. גם לומדים על קצירת והקרבת העומר וספירת העומר – הכנה לחג השבועות.
- ג. בפרשת נשא קרבן הסוטה – מאכל בהמה – וכן קרבן העומר.
- ד. ברמב"ם לומדים ע"ד תקיעת החצוצרות בניסוך היין על הקרבנות שלומדים מפרשת בהעלותך.
- ה. שלימות השמחה – והנפת דגלים! וביזם שמחתכם!
- ו. זבחי שלמיכם – שלמי עצרת.
- ז. התאחדות בשמחה – בהעלותך – שלהבת עולה מאלי!

...

מצהלות חתנים וכי"י, היינו שזהו הייעוד שנראה ונשמע בעינינו ובאזנינו את שמחת הצעירים על הגאולה הבאה **מידי**!

ויש לומר על דרך הצחות, שמרומז במשנה: "אם אין קמ"ח אין תורה!" שבפשוטות הכוונה למאכלים גשמיים וטעמיים, אבל י"ל שזהו רמז לראשי תיבות קמ"ח – "קול מצהלות חתנים", היינו שהתלהבות השמחה היא הקיום והתנופה בלימוד התורה!

ואמנם ענין הדגלים והשמחה וההתלהבות הבלתי גבולית לקבלת פני משיח צדקנו – לא ראינו בעבר בדורות הקודמים, אומר כ"ק אד"ש מה"מ בשחת שי"פ תצא בשנת תש"מ ותש"מ: שבגלל קושי הגלות לא יכלו ולא הצליחו יהודים לחיות בכזו שמחה, אבל עכשיו כבר ממש יוצאים מהגלות אין ברירה ונותנים כוחות מלמעלה לשמחה גדולה ועצומה זו לקבלת פני משיח.

ונראה לומר שהדגלים מבטאים ומדגישים שאנו לא רק מאמינים במשיח ומזדהים לקבלתו, אלא שאנו **נאים** בזאת! שהדגל מראה על **גאון** ישראל בגאולה!

ובקשר לטענה: "חדש אסור מן התורה..." כפירוש ה"חתי" סופר"י שכל דבר חדש ומודרני בהנהגת ישראל פסול, אומר ע"כ אד"ש (ביחידות למשלחת מהרבי מקלויזנבורג): שהיינו דוקא אם ב"לעומת זה" לא היו חידושים, אבל מכיון שבלעומי יש כל הזמן חידושים לגרועותא, צריכים אנו להמציא חידושים בקדושה (נשק חדש) ללחום בחידושים שבלעומת זה (הרבי אמר זאת בקשר שלומד כ"ק ומאריך בדיוקים בלימוד פירש"י על התורה, דבר שפעם לא הי' מקובל).

והרבי אומר על מ"ש בחז"ל (שמו"ר מ, ו. ב"ר מח, יד): "אזלת לקרתא הלך בנימוסה", מפרש הרבי תשתמש בנימוסים ובמנהגים שלהם לשרות ה' והקדושה. אולי ע"ד שהרבי **"כבש"** את ההמון של צרפת **"לחי עולמים"**! וכך הדגלים בדורנו מורים על הגאון והגאווה של כל מדינה וכך עושים במפגשים רשמיים שעונדים ומניפים את דגל המדינה, ואנו כובשים ענין זה עם **דגלי משיח**! לקבלת פני המשיח!

וכך היו הדגלים הצבעוניים ענין עיקרי ביציאת מצרים (כמבואר בפרשתנו בהעלותך באריכות בדרך לארץ ישראל), וכתוב במדרש תנחומא שהיהודים מתארים לעת"ל לצאת לגאולה עם דגלים!

פרשת נשא

בשם פרשת **נשא** אפשר לראות רמז **לרוב** הענינים המדוברים בפרשה:

נשא – בר"ת – נ' ש' א':

נ' – נשיאות (ומפקד הליים ומינייים לעבודת המשכן). נשיאים (קרבנות הנשיאים), נזיר, נזירות. נשיאת (כפיים בברכת הכהנים).

ש' – שילוח (הטמאים מן המחנה), שוטה (והתיקון) שלום (בית בין האיש לאשה, ע"י) **שם** (השם שנמחק) שלום (סיום וחיות ברכת כהנים).

א' – אהרן, אהבה (ברכת כהנים באהבה), אמור (להם).

טהרה וקדושה!

סיפר לי המשפיע הרה"י **שלמה** שיחי **שטרנברג**: לפני שנים רבות באירופה, סבו הרה"י הרה"י **שניאור זלמן** ע"ה **גורארי** ליוה את כ"ק הרבי הקודם – הרי"צ למקוה, והוא נשא את חפציו של הרבי, והרבי שם לב שאינו יודע הדרך, ושאלו אם רגיל ללכת למקוה, והרש"י הודה שיש לו קשיים ואינו טובל כרגיל כל יום בבוקר במקוה. אמר לו הרבי הקודם: אם לא הולך למקוה אינו יכול לנשוא את חפציו.

ומאז הקפיד לא להפסיד יום מטבילה במקוה, ואף בשנותיו האחרונות שהי' חלש שמר ע"י במסירות נפש ולא החסיר שום יום, ואף בנה לשם זה מקוה בביתו.

יחידות פרטית

סיפר לי הרה"י **ראובן** ע"ה **דונין**:

בא משנות הממ"ם כשכבר לא היתה "יחידות" פרטית אחרי חג השבועות הרבי קיבל את כל האורחים ב"יחידות" כללית **בי' סיון**. ואחר"כ כתב ר' ראובן לרבי וביקש שיחה לו ושהרבי יקבלו ל"יחידות" פרטית (לפני שנים בתקופת התקרבותו הרבי הרשה לר' ראובן להכנס מתי שרוצה, וע"כ הרשה לעצמו לבקש זאת שרוצה יחידות פרטית).

וע"כ ענה הרבי בכתי"ק: "**היתה בי' סיון, ויותר מזה כפשוט**", היינו שהיחידות הכללית שהיתה בי' סיון היא גם **יחידות פרטית**, ז.א. שהרבי מקבל מאות אנשים

ביחד, ובשעת מעשה זו גם ממש **יחידות פרטית**; שהרבי מקבל ומשפיע לכ"א באופן פרטי.

כי יש החושבים שהרבי יכול לקבל "יחידות פרטית" רק שכנס לבד, ולא אם יש שם עוד רבים ביחידות, והרבי אומר, שגם שנמצאים רבים הוא מקבל כ"א ומדריך ומשפיע לכ"א בעצמו ובכליו.

ואולי זהו ע"ד "לכתחילה אריבער"! שהרבי רוצה שכ"א ינהג ע"פ זה; "לכתחילה ארונטר" הוא כשמתמודדים עם הבעיות והקשיים והרבי נותן עצה להתגבר ולעזוב אותם, אבל **"לכתחילה אריבער"** היינו שהרבי נותן כוחות להתעלות מהקשיים והם **בטלים** ולא תופסים מקום, כי אנו לגמרי במצב נעלה שלא בערך מהם. וכך הרבי נותן "יחידות כללית".

ופעם הרבי אמר (בהתוועדות שמח"ת) שנותן הדרכה כללית בשמחת תורה לכולם, ואין צורך להכנס ביום ההולדת.

ולא' כתב כ"ק אד"ש: "**בטח עשה כמנהג אנ"ש בזמן האחרון, שנכנסים ליחידות בעת ההתוועדות**".

ולא' שכתב שהי' כאן זמן קצר ולא זכה אפילו להשתתף בהתוועדות, ענה הרבי: "אבל הרי התפלל איתי, וזה גם כמו יחידות".

זה בכונה!

פעם לפני שהרבי ירד מחדרו לקבלת שבת, ראיתי את ר' ראובן ע"ה דונין עומד ע"י המדרגות היורדות מחדר הרבי ומי"ן עדן התחתון" לקומת ביהכ"נ [בשבת לפני התפילות הרבי יורד ממדרגות אלו, ואחרי התפילות עלה במדרגות הרגילות של הרבים שע"י ביהכ"נ והזאל הגדול למטה]. הרגשתי שר' ראובן עומד נסער והבנתי שיהי' קטע מעניין, והתחבאתי בין התאים (הלאקערס). אז הדרך למרתף הבוילער היתה עוד פתוחה).

כשהרבי ירד במדרגות והגיע למטה, התכופר ר' ראובן והתחיל לחטט בשרוכים של הרבי [באותם השנים הרבי כנראה סבל ברגלו והלך בעל שמאל כשהאחור מקופלת, כמו בעל בית, ור' ראובן כנראה חשב שקשה לרבי כל פעם לפתוח ולסדר הנעל ולכן הולך כך].

הרבי אמר לו: "מה זה?" ור' ראובן שאל: "ככה זה נוה"י? והרבי ענה "זה **בכונה**!" (בעברית צחה בהברה ספרדית) ומיד הרבי המשיך לכיוון ביהכ"נ לקבלת שבת, ואף אי' מהקהל ומהילדים לא הי' שם ולא ראה שום דבר.

כבודה וצניעות!

באותו המקום הנ"ל (ע"י המדרגות היורדות מג"ע התחתון) כשהיינו בקבוצה (שנת כ"ח-כ"ט) פעם עמדתי ודיברתי עם ידידי ר' **דוד** שיחי **נחשון** [עמדנו עם הפנים כלפי פנימה, חדר הבוילער, ושוחחנו ארוכות].

פתאום הבחנתי שאשה עומדת מאחורינו ומחכה, זו היתה הרבנית הצדקנית חי' מושקא נ"ע הרבנית של הרבי שליט"א מלך המשיח, באותם השנים כל זמן שאימה הרבנית הזקנה נחמה דינה נ"ע הרבנית של הרבי הקודם, והיתה הרבנית חי' מושקא באה **כל יום** לבקרה, אבל אף פעם לא נכנסה מהדלת הראשית של 770 (רק כשבאה לחדרו של הרבי שליט"א), ומטעמי צניעות נכנסה למרתף ומשם עלתה במעלית. והרבנית לא רצתה לעבור בין שני גברים למרות שלא עמדנו ממש קרובים אי' לשני, אבל היא גם לא רצתה לדבר ולהפריע לנו, וכך עמדה וחיכתה, ואיננו יודעים כמה זמן חיכתה...] מיד שהבחנתי בה זנו לצד א', והיא עברה והודתה לנו.

לעילוי נשמת

האשה מרת **חנה** בת **שלום** – נפטרה חי' סיון התשע"ה

יחי' שתמל"ץ יוסר עבור בני ביתה וכל משפחתה שיחיו ברוים מאושרים והצלחה בגשמיות וברוחניות ואריכות ימים ונחת מכל י"ח מתוך בריאות מלאה והרחבה ושמחה תמיד כל הימים. ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו בשמחה, ויקויים בקרוב הקיצו ורננו שוכני עפר והיא בתוכם.

ולדפואה שלימה בקרוב מיד עבור **בנימין שלמה בן רחל**

נדפס ע"י בעלה **שירי' ר' נחום** ב"ד **שניאור זלמן אימו**

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמ"ם בביהכ"נ וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!